

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău Tăut Dorina și de reprezentantul părții vătămate Stavila Andrei și avocatul acestuia Barașianț Mariana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Chetraru Ion XXXXX,

născut la XXXXXX, originar și domiciliat în s. XXXXX, r-nul XXXXX

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 10 decembrie 2015 - până la 29 decembrie 2016 (instanța de fond);*
- 2. de la 25 august 2017-până la 27 noiembrie 2017 (instanța de apel);*
- 3. de la 29 ianuarie 2018 - până la 04 aprilie 2018; (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 29 decembrie 2016, examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, Chetraru Ion a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

S-a dispus încasarea din contul inculpatului în beneficiul reprezentantului legal al părții vătămate Stavila Andrei, pentru partea vătămată Stavila Natalia, prejudiciul moral în sumă de XXXXXX lei.

S-a dispus încasarea de la „Moldcargo”SA în beneficiul reprezentantului legal al părții vătămate Stavila Andrei, pentru partea vătămată Stavila Natalia, cu titlu de cheltuieli pentru tratament, suma de XXXXXX lei și XXXXXX euro, ultima în valută națională la ziua executării hotărârii.

S-a dispus încasarea de la Chetraru Ion în beneficiul statului suma de 84 lei, cheltuieli de judecată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța a constatat că, Chetraru Ion, la 22 august 2015, aproximativ la orele 13²⁰ conducând automobilul de model „XXXXXX” cu n/î XXXXXX pe str. XXXXXX din or. XXXXX, mun. XXXXXX, ajungând la intersecția cu șos. XXXXXX, încalcând prevederile art. 59 alin. 2, 45. alin. 1), 2) din Regulamentul Circulației Rutiere, precum și indicatorul rutier nr. 2.1 din Anexa nr. 1 al aceluiași regulament, care prevede „cedează trecerea” și ca urmare intrând în intersecția respectivă s-a tamponat cu camionul de model „XXXXXXXX” cu nr/î XXXXXX, condus regulamentar de cet. Bratescu Iurie

În urma impactului pasagerului din automobilul „Ford Mondeo” Stavila Natalia, i-au fost cauzate conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2293/D din 30.09.2015, vătămări grave.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Ionaș Gh. în numele inculpatului, care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri cu stabilirea în privința lui Chetraru I. a unei pedepse non privative de libertate și încasarea din contul inculpatului în beneficiu părții vătămate XXXXXX lei cu titlu de prejudiciu moral.

În argumentarea apelului declarat s-au invocat următoarele:

- la stabilirea pedepsei instanța nu a ținut cont de următoarele circumstanțe atenuante, și anume: comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni; căința activă; contribuirea activă la descoperirea infracțiunii;

- corectarea inculpatului este posibilă fără izolarea acestuia de libertate cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în speță fiind stabilit un cumul de circumstanțe atenuante și lipsa celor agravante;

- interdicții la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal față de Chetreanu I., în speță nu au fost stabilite;

- suma dispusă spre încasare cu titlu de prejudiciu moral este exagerată, deoarece instanța la determinarea mărimii acesteia nu a ținut cont de importanța drepturilor nepatrimoniale afectate, de faptul că infracțiunea a fost comisă din imprudență, de circumstanțele care au dus la cauzarea vătămarilor corporale, de faptul că sancționarea inculpatului deja constituie o satisfacție pentru repararea prejudiciului moral cauzat, de situația familiară și materială a inculpatului, care nu are posibilitatea reală să achite o sumă atât de mare .

3.1 Apel împotriva sentinței a declarat și reprezentantul „Moldcargo” SA Știrbu Vl., care a solicitat casarea parțială a sentinței în latura civilă, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea civilă să fie admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea

procedurii civile, argumentând următoarele:

- la materialele cauzei nu există nici o probă, ce ar confirma împuternicirile lui Stăvilă I. de a solicita cheltuielile medicale;

- probe care ar confirma că cheltuielile pretinse au fost suportate de către Stăvilă I. nu au fost prezentate;

- în susținerea acțiunii au fost prezentate bonuri de plată pentru procurarea medicamentelor în sumă de XXXXX lei și XXXXX euro, însă lipsește prescripția medicului pentru procurarea acestora;

- acțiunea civilă se judecă de către instanță în cadrul procesului penal doar dacă volumul prejudiciului este incontestabil, în speță însă prejudiciul urma a fi probat cu probe suplimentare.

3.2 La 23 noiembrie 2017 reprezentantul „Moldcargo” SA Știrbu Vl., a înaintat cerere prin care a retras apelul declarat, solicitând încetarea procedurii judecării apelului (f.d.204, vol. I).

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2017 cererea de retragere a apelului declarat de „Moldcargo” SA a fost admisă, cu dispunerea încetării procedurii de apel în această parte.

Apelul declarat de avocatul Ianoș Gh. în numele inculpatului Chetraru I. a fost admisă, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre prin care Chetraru I. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani.

S-a dispus încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate Stavila Natalia, prejudiciul moral în sumă de XXXXXX lei.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate Colegiul a menționat că, instanța de fond just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, iar acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Verificând legalitatea pedepsei penale stabilite, Colegiul a menționat că aceasta nu trebuie să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, or pedeapsa trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei. Astfel, Colegiul a conchis, că reieșind din circumstanțele cauzei și ținând cont de personalitatea lui Chetraru I. care a recunoscut vina și a manifestat căință sinceră, anterior nu a fost condamnat, scopul corectării și reeducării acestuia poate fi atins

fără izolarea lui de societate, fiind posibil de stabilit pedeapsa sub formă de închisoare, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Referitor la soluționarea cauzei în latura civilă, Colegiul a relevat, că suma solicitată de partea civilă Stavilă N. cu titlu de prejudiciu moral, este exagerată, în raport cu suferințele cauzate, astfel, instanța ținând cont de practica CEDO privitor la încasarea prejudiciului moral și de prevederile art. 1423 Cod civil, a conchis că în speță, acțiunea civilă urmează a fi admisă parțial în cuantum de 150 000 lei.

6. Împotriva deciziei pronunțate de instanța de apel au declarat recurs ordinar:

✓ procurorul, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei contestate cu menținerea sentinței, argumentând următoarele:

- pedeapsa stabilită este prea blândă și neproporțională în raport cu gravitatea faptei și consecințele survenite;

- concluzia instanței de apel prin care în privința inculpatului au fost aplicate prevederile art. 90 Cod penal este neîntemeiată și neargumentată, iar pedeapsa stabilită nu va atinge scopul prevăzut la art. 61 Cod penal;

✓ reprezentantul părții vătămate Stavila A. și avocatul acestuia Barașianț M., care solicită casarea deciziei contestate cu menținerea sentinței, invocând următoarele:

- instanța de apel nu și-a argumentat concluzia în partea ce ține de aplicarea în privința lui Chetraru I. a prevederilor art. 90 Cod penal;

- inculpatul până la transmiterea cauzei în instanța de judecată nu a întreprins nici o acțiune care ar confirma căința sa, or simpla declarare că se căiește sincer nu poate fi considerat ca argument pentru aplicarea art. 90 Cod penal;

- prin aplicarea art. 90 Cod penal nu va fi atins scopul pedepsei penale – restabilirea echității sociale;

- urmările survenite în urma infracțiunii sunt foarte grave, iar Stavila Natalia, căreia după externare i-a fost stabilit diagnosticul – stare de conștiință minimă, nu va reveni nici o dată la starea ei înainte de accident;

- la stabilirea cuantumului prejudiciului moral urma a fi luat în considerație și suferințele familiei victimei –două fiice minore, care nu se pot bucura de prezența obișnuită a mamei în viața lor, iar Stavila N. nu se poate bucura de participarea completă în viața fiicelor, nu poate frecventa școala, grădinița copiilor nu se poate plimba cu ele etc.;

- suma de 300 000 lei dispusă spre încasare de instanța de fond, cu titlu de prejudiciu moral, reprezintă o compensație echitabilă în limitele recomandărilor CtEDO pentru cazuri similare, ținând cont de faptul că a fost perturbată viața unei familii întregi.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursurilor ordinare depuse de procuror, reprezentantul părții vătămate Stavila A. și avocatul acestuia Barașianț M. se întemeiază în drept pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurenți.

Prin urmare, recursul este declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, atunci când titularul acestuia invocă în cerere temeiuri care în mod evident nu sunt aplicabile circumstanțelor cauzei, sau când nu este descrisă și argumentată esența încălcării.

Din conținutul cererilor de recurs ordinar declarate de procuror, reprezentantul părții vătămate Stavila A. și avocatul acestuia Barașianț M. se constată că aceștia critică decizia considerând-o neîntemeiată și neargumentată.

În esență, recurenții critică decizia instanței de apel din două considerente, și anume că aceasta eronat a aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal și a dispus suspendarea executării pedepsei pe un termen de probațiune de 4 ani și neîntemeiat a diminuat quantumul prejudiciului moral dispus spre încasare.

În același timp, instanța de recurs constată că, recurenții sunt de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele inferioare, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, respectiv Colegiul penal în această parte nu se va expune.

În continuare, analizând criticile formulate de recurenți, prin prisma temeiurilor prevăzute de pct. 6) și 10) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură

penală, instanța de recurs apreciază argumentele invocate, ca fiind neîntemeiate, or, efectuând o verificare a materialelor din dosar se constată că la judecarea apelului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă în partea individualizării pedepsei în privința lui Chetraru I.

În vederea susținerii acestei concluzii instanța de recurs a rezultat din aceea că, pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Chetraru I.

Astfel, Colegiul penal menționează că pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate și în general a statului și întregii societăți perturbate prin infracțiunea comisă.

De asemenea, se reține că, la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmând ca celelalte două criterii alăturate și distincte: persoana infractorului și împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că, în urma acțiunilor din imprudență a inculpatului, părții vătămate i-au fost cauzate vătămări corporale grave, dar totodată trebuie de ținut seama că inculpatul a recunoscut integral vina, s-a căit sincer de cele comise, pentru prima dată a fost atras la răspundere penală.

La fel instanța de recurs reține că, potrivit sentinței Chetraru I. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis.

După care, legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare a fost verificată de către instanța de apel, care corect a statuat asupra faptului că sentința urmează a fi casată în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri cu aplicarea în privința lui Chetraru I. a prevederilor art. 90 Cod penal, și dispunerea suspendării condiționate a pedepsei stabilite pe un termen de probațiune de 4 ani.

La acest capitol, Colegiul penal ține să specifice că, raționamentul care poate condiționa aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal într-o cauză, întotdeauna are la origine persoana inculpatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă, conduita bună; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului și, pe de altă parte, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art.90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca aceasta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului pe o perioadă de probațiune, în limitele de la 1 la 5 ani.

Excepție de la aceasta regulă, potrivit alin.(4) al art. 90 Cod penal fac doar infracțiunile deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei periculoase sau deosebit de periculoase.

În continuare Colegiul menționează că, sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Chetraru I., prevede pedeapsa închisorii de la 3 la 7 ani, iar potrivit art. 16 Cod penal, aceasta face parte din categoria infracțiunilor grave, în speță nefiind prezentă starea de recidivă.

Respectiv, Colegiul penal remarcă că este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia.

În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege. Deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se corecta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat această concluzie.

Instanța de apel, în partea descriptivă a deciziei, corect a menționat că inculpatul Chetraru I. a comis o infracțiune gravă din imprudență, vina în comiterea infracțiunii a recunoscut-o, anterior nu a fost judecat, prin urmare scopul pedepsei penale, la caz, poate fi atins prin stabilirea unei pedepse, cu aplicarea art. 90 Cod penal, adică cu suspendarea condiționată a executării acesteia pentru o perioadă de probațiune de 4 ani.

La caz, Colegiul penal reține că instanța de apel a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului urmărind în acest sens comportamentul său până și după săvârșirea infracțiunii incriminate, precum și de circumstanțele comiterii acesteia.

Generalizând cele menționate mai sus Colegiul penal conchide, că instanța de apel ținând cont de gravitatea infracțiunii, circumstanțele cauzei, precum și de persoana inculpatului, corect i-a stabilit acestuia o pedeapsă mai aproape de limita maximă prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat ținând cont de noile limite de pedeapsă, care în conformitate cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, constituie de la 2 la 4 ani și 8 luni închisoare, iar la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu au fost stabilite careva impedimente.

În acest context Colegiul lărgit ține să mai menționeze că nu este oportun izolarea inculpatului de societate prin aplicarea unei pedepse reale cu închisoare, or fiind la libertate inculpatul va avea posibilitatea reală să muncească și să repare prejudiciul cauzat părții vătămate.

Din atare considerente, Colegiul penal găsește neîntemeiate alegațiile recurenților în partea solicitării de a menține sentința și constată că concluzia instanței de apel, privitor la faptul că corijarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea față de Chetraru I. a pedepsei sub formă de închisoare, cu suspendarea executării acesteia, este una legală, corectă, motivată și întemeiată, la adoptarea căreia s-a acordat deplină eficiență prevederilor din art. 61,75 și 90 Codul penal.

Nu poate fi reținut nici dezacordul reprezentantului părții vătămate Stavila A. și avocatului acestuia Barașianț M. cu soluția instanței de apel în latura civilă, considerând că suma dispusă spre încasare cu titlu de prejudiciu moral neîntemeiat a fost diminuată.

Instanța de recurs ține să enunțe că, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă despăgubire, iar quantumul despăgubirilor trebuie stabilit astfel încât acesta să aibă efect compensatoriu, și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor, și nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor.

Privitor la volumul prejudiciului moral cauzat părții vătămate, Colegiul penal menționează că, deși este cert că Stavila N., în urma accidentului, a suferit un traumatism grav care a dus la dereglarea sănătății, fapt ce a cauzat acesteia anumite prejudicii morale, totuși quantumul despăgubirii prejudiciului moral solicitat de la inculpat este excesiv de mare, concluzie ce rezultă din practica judiciară privind aplicarea legislației referitor la încasarea despăgubirilor morale, cât și din faptul că prejudiciul moral parțial a fost recuperat prin însăși sentința de condamnare a inculpatului. În sensul celor reținute, instanța de recurs ține să enunțe că, suma acordată nu este în măsură a compensa în întregime suferințele suportate, de altfel nici nu ar fi posibil a se stabili cu certitudine ce sumă ar putea acoperi în întregime aceste suferințe, dar este în măsură a atenua urmările faptei, ținând cont și de faptul că inculpatul a recunoscut fapta comisă, s-a căit și a regretat cele săvârșite.

În consecință, Colegiul penal relevă că prejudiciul moral în sumă de XXXXX lei este unul echitabil, la stabilirea căruia s-a ținut cont de prevederile art.1423 alin.(1) Cod civil coroborat cu art.219 alin. (4) Cod de procedură penală, iar la determinarea quantumului acestuia, instanța de apel a luat în considerație atât gravitatea suferințelor psihice a părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt, și anume nivelul suportării de către aceasta a suferințelor psihice în urma accidentului, luându-se în considerație gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, consecințele survenite, precum și măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414 –417 Cod de procedură penală, iar argumentele invocate de recurenți care critică măsura de pedeapsă aplicată inculpatului, ca fiind una prea blândă, iar suma prejudiciului moral dispusă spre încasare ca fiind prea mică, astfel, în opinia

acestora s-au comis erori de drept stipulate în pct.6) și 10) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală, sunt neîntemeiate, deoarece instanța de apel a stabilit inculpatului o pedeapsă în concordanță cu prevederile legii, iar prejudiciul moral dispus spre încasare este unul echitabil și prin urmare, se impune inadmisibilitatea recursurilor declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău Tăut Dorina și de reprezentantul părții vătămate Stavila Andrei și avocatul acestuia Barașianț Mariana împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Chetraru Ion*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 aprilie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti